

Sygn. akt III AUa 644/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Witkowski

Sędziowie: SSA Elżbieta Kunecka

SSA Robert Kuczyński (spr.)

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu w dniu 5 października 2017 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **K. R.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.**

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 22 lutego 2017 r. sygn. akt V U 1814/16

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca K. R. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 29.08.2016 r., którą organ rentowy odmówił mu prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Okręgowy w Opolu Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22.02.2017 r. na skutek odwołania wnioskodawcy zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał mu prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od daty nabycia uprawnień 22.07.2016 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujący stan faktyczny. K. R., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 24.06.2016 r. wniosek o przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury, z tytułu pracy w szczególnych warunkach, złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku OFE, za pośrednictwem ZUS na dochody budżetu państwa. Organ rentowy uznał mu na dzień 1.01.1999 r., staż ubezpieczeniowy 26 lat, 4 miesiące i 26 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Do okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, organ rentowy uwzględnił mu okres pracy w Fabryce (...) w B. w wymiarze 5 miesięcy i 10 dni.

Wnioskodawca jest z zawodu tokarzem, najpierw pracował w zawodzie w (...), a od 3.10.1978 r. zaczął pracę w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. i pracował tam do 30.09.1982 r. Następnie od 22.05.1989 r. do 17.06.1991 r., początkowo pracował jako betoniarz, później ukończył kurs spawacza – w 1980 r. i pracował jako spawacz, a następnie, jako kafarzysta. Pracował przy budowach jazów na O. i budowach śluzy w Z., przyczółków betonowych, groźeniu rzek, zbrojeniach i betonowaniu, spawaniu grodzi. Przy pracach tych było dużo prac spawalniczych na budowanym obiekcie. W okresie od 3.10.1978 r. do 30.09.1982 r. wnioskodawca pracował na stanowisku zbrojarza-betoniarza oraz spawacza, natomiast w okresie od 22.05.1989 r. do 17.06.1991 r. na stanowisku spawacza i kafarzysty. Przedsiębiorstwo prowadziło budowy hydrotechniczne, głównie jazów i śluz na rzekach. W czasie trwania tego zatrudnienia w okresie od 1.07.1981 r. do 22.08.1982 r. pracował jako spawacz na budowie eksportowej T.-C. w Czechosłowacji.

Wraz z wnioskodawcą w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. w latach 1977 r. - 1992 r. pracowali R. R. oraz W. Ł.. Wraz z wnioskodawcą otrzymywali dodatki za pracę w warunkach szkodliwych. R. R. z wnioskodawcą, zrobili uprawnienia spawacza i po uzyskaniu uprawnień pracowali już jako spawacze.

Następnie wnioskodawca, za porozumieniem między zakładami, z dniem 1.10.1982 r. został zatrudniony w Kombinacie Państwowych Gospodarstw Rolnych B., Rejon Produkcyjny Nr 1 B.. Od dnia 18.10.1982 r. w którym uzyskał prawo jazdy kategorii T, wykonywał pracę na stanowisku traktorzysty i pracował na tym stanowisku do 30.09.1988 r. Kombinat ten prowadził gospodarstwo rolne, na łącznej powierzchni 660 ha. W jego skład wchodziły pola, łąki oraz pastwiska. Główną produkcją gospodarstwa była produkcja zwierzęca oraz uprawa pól na paszę dla zwierząt. Na polach uprawiano zboża, kukurydze oraz buraki. Gospodarstwo składowało plony w magazynie w miejscowości K. oddalony o 25 km. W obrębie PGR transport był w obrębie 3-4 km. Wnioskodawca jako traktorzysta uczestniczył zarówno w pracach polowych, jak i transportowych. Do ciągnika przyczepiał maszyny typu siewnik, kosiarki, wykonując nimi wszelkie konieczne czynności polowe typu koszenie, zbieranie, zgrabywanie oraz podorywkę. Skoszoną trawę ładował na przyczepę i zwoził do silosów, natomiast zboża przewożono do magazynów. Prace polowe wykonywał w okresie od wiosny do jesieni. Uczestnicząc w pracach transportowych zwoził zboża do silosów, kukurydzę na kiszonki, rzepak oraz do grudnia transportował buraki do cukrowni. W okresie zimowym ciągnikami dowoził paszę dla krów, dołączając do ciągnika ładowacz oraz paszowóz i sypiąc paszę do koryt. Woził również transporty ze stacji PKP, np. wapno oraz węgiel. Większość zbiorów przewoził do K., około 25 km. Prace te wykonywała w pełnym wymiarze czasu pracy, a właściwie od rana do wieczora.

W okresie od dnia 6.05.1993 r. do dnia 12.02.2004 r. wnioskodawca zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. W tym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał zatrudnienie na stanowisku spawacza-zbrojarza. Przedsiębiorstwo to zajmowało się robotami hydrotechnicznymi, praca odbywała się na rzece (budowa jazu w miejscowości L.) (...) sp. z o.o. była generalnym wykonawcą. Wnioskodawca spawał i przygotowywał rozparcia, spawał je do ściany. Pracował też przy remontach śluz. Przedsiębiorstwo nigdy nie miało przestojów. Zakład płacił dodatki za pracę w godzinach szkodliwych.

W oparciu o powyższe ustalenia Sąd Okręgowy powołując przepisy art. 32, art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 2 ust. 1, § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Wykaz A, Dział VIII, poz. 3, Dział V pkt 4 i 7) uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy odnośnie pracy wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) w O. od 03.10.1978 r. do 30.09.1982 r. na stanowisku zbrojarza-betoniarza i spawacza oraz od 22.05.1989 r. do 17.06.1991 r. na stanowisku spawacza i w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. od 06.05.1993 r. do 12.02.2004 r. na stanowisku spawacza – zbrojarza pozwala na uznanie tych okresów jako okresów pracy w szczególnych warunkach, z uwagi na to, że były to prace budowlane na styku woda – ląd, a nadto każda praca jaką wnioskodawca wykonywał – zbrojarz, betoniarz i spawacz była pracą w szczególnych warunkach, co potwierdził też organ rentowy na ostatniej rozprawie.

Odnośnie charakteru świadczonej pracy przez wnioskodawcę w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. w okresie od 4.10.1982 r. do 30.09.1988 r., pomimo, że w świadectwie z dnia 30.09.1988 r. nie określono zarządzenia

resortowego, pod jakie zakład pracy podlegał oraz nie wskazano punktu określającego stanowisko pracy, a nadto organ rentowy podnosił, że wnioskodawca nie wykonywał pracy kierowcy ciągnika w pracach transportowych, Sąd Okręgowy stosując § 22 ust. 1 rozporządzenia z dnia 11.10.2011 r. Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe dał wiarę świadkom zeznającym o tym okresie oraz wyjaśnieniom wnioskodawcy. Rozważając o charakterze pracy traktorzysty zastosował wykładnię funkcjonalną uznając, że pojazdy oznaczone jako kombajn i w większości przypadków pojazdy gąsienicowe, nie służą do transportu, tylko do wykonywania prac polowych, czy też prac w górnictwie i przemyśle ciężkim. Skoro ustawodawca umieścił kierowcę ciągnika obok kierowcy kombajnu w dziale transport, to należy przyjąć, że ustawodawca chciał w ten sposób uregulować pracę wszystkich kierowców, niezależnie od branży w jakiej dany kierowca jest zatrudniony. W konsekwencji Sąd Okręgowy uwzględnił wnioskodawcy, jako prace w szczególnym charakterze, pracę na stanowisku traktorzysty w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. w okresie od 18.10.1982 r. do 30.09.1988 r. tj. od dnia uzyskania uprawnień do kierowania ciągnikiem do końca trwania tegoż stosunku pracy

Z wyrokiem tym nie zgodził się organ rentowy i wywiódł apelację. Zaskarżył w niej tenże wyrok w całości i zarzucił mu naruszenie prawa materialnego poprzez nieprawidłowe zastosowanie art. 32 i 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w związku z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, co skutkowało przyznaniem wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w sytuacji niespełnienia przesłanki wymaganej do przyznania prawa do tego świadczenia, tj. posiadania co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy; naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, a także błędne ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Okręgowy w Opolu a dotyczące wykonywania przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych.

W związku z powyższym apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i o oddalenie odwołania.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie i zasądzenie normatywnych kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny ustalił:

W okresie pracy na stanowisku traktorzysty w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. (od 18.10.1982 r. do 30.09.1988 r.) wykonywał głównie prace transportowe w zakresie płodów rolnych czy materiałów potrzebnych do produkcji. Transportował zboże do silosów. Sporadycznie tylko zdarzało się że wykonywał tradycyjne prace polowe.

Dowód: zeznania wnioskodawcy k. 84-85

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja organu rentowego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji było merytorycznie prawidłowe, zgodne z obowiązującymi przepisami, zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym i dokonany na jego podstawie ustaleniami faktycznymi. Sąd Okręgowy dokonał oceny powyższego materiału wedle zasad logiki i doświadczenia życiowego, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, o których mowa w art. 233 § 1 k.p.c. Tym samym, w ocenie Sądu Apelacyjnego, ustalenia faktyczne jak i rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, po ich uzupełnieniu w postępowaniu apelacyjnym należało jednoznacznie podzielić i przyjąć jako własne bez potrzeby ich powtarzania.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie było legitymowanie się przez wnioskodawcę, na dzień 01.01.1999 r. co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych. Rozstrzygnięcie w tym zakresie Sąd Okręgowy wydał w oparciu o przepisy art. 184 ust. 1 oraz art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998 r. emerytalno-rentowej oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Z regulacji tych wynika, że warunkiem nabycia prawa do emerytury według art. 184 ww. ustawy jest spełnienie przesłanki stażu ubezpieczeniowego przed dniem 01.01.1999 r., tj. dniem wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Ubezpieczeni, którzy w chwili wejścia w życie ustawy emerytalno-rentowej posiadali wymagany okres ubezpieczenia (także w warunkach szczególnych), mogą nabyć prawo do emerytury po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego dla mężczyzn 60 lat (art. 32 ustawy). Zgodnie z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Rozporządzenie stanowiło akt wykonawczy do ustawy z dnia 14.12.1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz.U. z 1982 r., nr 40, poz. 267). Utrzymane w większości w mocy przez ustawę o emeryturach i rentach z FUS (art. 32 ust. 4 tej ustawy) przepisy rozporządzenia określają rodzaje prac wykonywanych w szczególnych warunkach i szczególnym charakterze w § 4 – 15 oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W tym kontekście należało przede wszystkim rozstrzygnąć czy praca wnioskodawcy w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. w okresie od 18.10.1982 r. do 30.09.1988 r.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu I instancji, że wymowa zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego pozwala na przyjęcie, iż wnioskodawca przez cały ten czas pracował na stanowisku kierowcy ciągnika wykonując głównie prace transportowe. W tym kontekście na uwagę zasługują zeznania świadków, którzy zgodnie tę okoliczność potwierdzili. Z ich relacji wynika m.in., że wnioskodawca, podobnie jak inni kierowcy ciągników, wykonywał przede wszystkim zlecane mu zadania w transporcie. Transportował przyczepione maszyny polowe. Zwoził do silosów, koszoną trawę i kukurydzę na kiszonki. Przewoził do magazynów zboża i rzepak. Jesienią - do grudnia transportował buraki do cukrowni. W okresie zimowym pracował ciągnikiem, do którego dołączał ładowacz oraz paszowóz. Woził również wapno i węgiel ze stacji PKP do Kombinat.

Z zeznań świadków i wnioskodawcy wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że praca wnioskodawcy w charakterze kierowcy traktora była przez niego wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy i niczym w swoim charakterze nie różniła się od pracy kierowcy ciągnika w transporcie. Podkreślenia wymaga, że jest to praca w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do cytowanego rozporządzenia, przy czym praca w warunkach szczególnych to praca, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki, co wynika wprost z treści art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art. 32 ww. ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu, stąd też osoba wykonująca taką pracę ma prawo do emerytury wcześniej niż inni ubezpieczeni. Z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.06.2008 r., sygn. akt II UK 306/07, opubl. OSNP 2009/21-22/290). Sąd Apelacyjny nie znajduje podstaw by wiarygodność powyższych zeznań kwestionować, tym bardziej że organ rentowy nie wykazywał żadnych sprzeczności, braku konsekwencji tych relacji ani innych okoliczności podważających zaufanie do świadków.

Za trafne należało uznać zatem stwierdzenie Sądu Okręgowego, że decydującym jest charakter pracy, jaką rzeczywiście wykonuje starający się o wcześniejszą emeryturę, a tenże charakter w rozpatrywanym stanie faktycznym był zgodny z wykazem powoływanego już wcześniej rozporządzenia.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja nie uwzględnia powyższych względów skupiając się li tylko na nomenklaturze wynikającej z akt osobowych, co czyni te zarzuty nieuzasadnionymi.

Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 1.06.2010 r., II UK 21/10 (LEX nr 619638), że specyfika poszczególnych gałęzi przemysłu determinuje charakter świadczonych w nich prac i warunki,

w jakich są one wykonywane, ich uciążliwość i szkodliwość dla zdrowia. Usystematyzowanie prac o znacznej szkodliwości i uciążliwości do oddzielnych działów oraz poszczególnych stanowisk w ramach gałęzi gospodarki nie jest przypadkowe, gdyż należy przyjąć, że konkretne stanowisko narażone jest na ekspozycję na czynniki szkodliwe w stopniu mniejszym lub większym w zależności od tego, w którym dziale przemysłu jest umiejscowione. Konieczny jest bezpośredni związek wykonywanej pracy z procesem technologicznym właściwym dla danego działu gospodarki. Odnosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy należy podkreślić, że praca kierowcy ciągnika, którą w świetle prawidłowych ustaleń Sądu I instancji niewątpliwie wykonywał odwołujący w spornym okresie zatrudnienia, wymieniona jest w poz. 3 działu VIII wykazu A, który to dział istotnie obejmuje transport i łączność. Transport jest działem gospodarki, związanym z przemieszczaniem ludzi i ładunków w przestrzeni przy wykorzystaniu odpowiednich środków transportu. Transport, w szczególności transport towarowy, jest przy tym ściśle powiązany z pozostałymi działami gospodarki, przy czym niejednokrotnie jest on wykonywany nie tylko przez podmioty gospodarcze (przedsiębiorstwa, firmy), których przedmiotem działalności są wyłącznie usługi transportowe, i które z tego powodu nie są przyporządkowane do tego właśnie działu gospodarki.

Jednocześnie pod poz. 3 działu VIII wykazu, poza pracą kierowców ciągników, wymienione zostały również prace kierowców kombajnów lub pojazdów gąsienicowych. Nie ulega wątpliwości, że kombajny są w zdecydowanej większości maszynami rolniczymi służącymi m.in. do zbioru zbóż i roślin okopowych, roślin sadowniczych, do siewu i sadzenia roślin uprawnych a także do wykonywania niektórych zabiegów agrotechnicznych. Tym samym kombajny, podobnie jak i ciągniki (traktory), przede wszystkim są wykorzystywane w rolnictwie, głównie przy pracach polowych, nie zaś w transporcie. Podobnie pojazdy gąsienicowe są urządzeniami służącymi do poruszania się po terenach bagnistych, pustynnych, czy niedostępnych ze względu na nadmierną pochyłość lub niestabilność podłoża, oraz – jako pojazdy poruszające się z nieznaczną szybkością – nie służą głównie do prac transportowych, lecz stosowane są powszechnie jako maszyny do robót ziemnych.

Praca kierowcy ciągnika w polu (a więc w rolnictwie), który może i w istocie wykonuje te same lub zbliżone przedmiotowo czynności co kierowca kombajnu czy kierowca pojazdu gąsienicowego, jest też zatem pracą w szczególnych warunkach.

Przyjęcie, że tylko kierowcy ciągników, kombajnów i pojazdów gąsienicowych zatrudnieni w firmach transportowych wykonywali pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wypaczałoby sens przywołanej regulacji, gdyż te specyficzne pojazdy wykorzystywane są przede wszystkim do określonego rodzaju prac polowych czy ziemnych, a nie jako środek transportu.

Sąd Apelacyjny stoi na stanowisku, że to specyficzne warunki pracy panujące przy kierowaniu danym pojazdem decydują o zakwalifikowaniu danej pracy jako pracy w warunkach szczególnych.

Praca w takich warunkach, co już było akcentowane, przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu i dlatego charakter zatrudnienia w warunkach szczególnych, tj. w warunkach znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia – a w takich właśnie pracował wnioskodawca – zasługuje na przywilej wcześniejszego uzyskania uprawnień emerytalnych.

Z powyższych przyczyn Sąd Apelacyjny uznał za udowodnione wykonywanie przez wnioskodawcę, w spornym okresie, stale i w pełnym wymiarze, prac w warunkach szczególnych o których stanowi rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala zatem na podważenie ustalenia Sądu I instancji co do legitymowania się przez wnioskodawcę wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych i podzielenia w tej mierze argumentów i zarzutów Zakładu.

Dlatego też nie było podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji odnoszącego się do naruszenia wskazanych w nim przepisów prawa materialnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego skarżący przedstawił w uzasadnieniu tychże zarzutów jedynie swój subiektywny punkt widzenia oderwany od realiów niniejszej sprawy. Nie uwzględnił, że materiał

dowodowy dostarczył miarodajnych informacji, że w okresie pracy na stanowisku traktorzysty w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. (od 18.10.1982 r. do 30.09.1988 r.) K. R. wykonywał głównie prace transportowe w zakresie płodów rolnych czy materiałów potrzebnych do produkcji. Transportował zboże do silosów. Wbrew stanowisku organu rentowego sporadycznie tylko zdarzało się, że wnioskodawca wykonywał tradycyjne prace polowe, co samo w sobie wobec powyższych rozważań także nie niweczy możliwości uznania tychże prace za wykonywanych w szczególnych warunkach skoro wykonywał je jako kierowca ciągnika traktora jeżdżąc po polu i ciągnąc (transportując tym samym niejako) maszyny rolnicze. W ocenie Sądu Apelacyjnego, organ rentowy sztucznie próbuje takie prace wyeliminować z prac zaliczanych do prac transportowych.

Zupełnie gołosłownym i blankietowym, a zatem nieuzasadnionym okazał się zarzut naruszenia art. 233 § 1 w sposób w wskazany przez skarżącego oraz zarzut błędnych ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd Okręgowy. Jak wynika z uzasadnienia apelacji zarzut ten nie został w ogóle wsparty jakakolwiek argumentacją, która pozwoliłaby na jego merytoryczną ocenę i kontrolę. Dla skuteczności postawienia takiego zarzutu nie wystarczy samo jego zgłoszenie konieczne jest jego merytoryczne i konkretne uzasadnienie. Brak taki powoduje że zarzut ten uchyla się spod kontroli instancyjnej. Apelujący nie wskazał jakie konkretnie dowody miał na myśli formułując zarzut oraz jakich konkretnie dotyczy on ustaleń i jakie konkretnie błędy i na czym polegające w ocenie materiału dowodowego popełnił Sąd I Instancji. Sąd Apelacyjny zaś nie dostrzegł dowolnej oceny zeznań świadków i wnioskodawcy odnoście okresu pracy na stanowisku traktorzysty w Kombinacie (...). Sąd Okręgowy wskazał z jakich przyczyn uznał te zeznania za wiarogodne. Ocena ta jest prawidłowa i nie wychodzi poza ramy określone wymaganiami art. 233 § 1 kpc. Miarodajność tych zeznań została wsparta rzeczowymi uzupełniającymi zeznaniami wnioskodawcy złożonymi na rozprawie apelacyjnej.

W konsekwencji więc skoro organ rentowy nie wniósł zastrzeżeń do uznania przez Sąd Okręgowy jako pracy w warunkach szczególnych wykonywanych przez wnioskodawcę:

- 3.10.1978 r. do 30.09.1982 r. w Przedsiębiorstwie Budownictwa (...) - 3 lata 11 miesięcy 27 dni
- 22.05.1989 r. do 17.06.1991. w Przedsiębiorstwie (...)

- 2 lata i 25 dni

- 6.05.1993 r. do 31.12.1998 r. w Przedsiębiorstwie (...) - 5 lat 7 miesięcy 24 dni,

co łącznie z uwzględnionymi już wcześniej prze ZUS w decyzji od której odwołał się wnioskodawca 5 miesięcy i 10 dni powoduje, że bez okresu pracy na stanowisku traktorzysty K. R. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych 12 lat, 2 miesiące i 2 dni. Po dodaniu okresu na stanowisku traktorzysty w Kombinacie (...), Rejon Produkcyjny Nr 1 B. (od 18.10.1982 r. do 30.09.1988 r. - 5 lat, 11 miesięcy i 12 dni) przekroczył wymagany okres minimum 15 lat pracy w warunkach szczególnych spełniając na dzień złożenia wniosku wszystkie wymagane warunki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.

SSA Elżbieta Kunecka SSA Jacek Witkowski SSA Robert Kuczyński

R.S.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w repertorium
2. doręczyć odpis wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikowi ZUS zgodnie z wnioskiem
3. kal. 2 miesiące

4. po bezskutecznym upływie w/w terminu akta zwrócić S. I instancji

26.10.17r.